

onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom kon worden volstaan met een lagere storting in het bomenfonds dan de totale boomwaarde. Verweerder is in de gelegenheid gesteld zijn besluit adequaat te motiveren door, bijvoorbeeld aan de hand van schriftelijke (precontractuele) stukken, inzicht te geven in de achtergrond van de overeengekomen bijdragen van de Universiteit Leiden voor infrastructuur en groen en daarmee duidelijk te maken dat de boomwaarde van de onderhavige te kappen bomen op het terrein van de Universiteit Leiden is begrepen in de overeengekomen bijdrage, genoemd in artikel 14.1 van de samenwerkingsovereenkomst Knoop Leiden-West.

3. In de aanvullende motivering heeft verweerder verklaard dat de samenwerkingsovereenkomst een hoog abstractieniveau kent waarin niet alles tot in detail kon worden vastgelegd. Echter, de samenwerkingsovereenkomst moet zo worden uitgelegd dat partijen bij het aangaan van de samenwerkingsovereenkomst de bedoeling hebben gehad om de te kappen bomen op het terrein van de Universiteit Leiden volledig te compenseren. Dat blijkt uit het feit dat de Universiteit Leiden substantieel bijdraagt aan het realiseren van 'nieuw' groen in het plangebied. Verweerder verwijst hierbij naar artikel 7.3 en artikel 14.1 van de samenwerkingsovereenkomst waarin een bijdrage van € 2.400.000,- respectievelijk € 1.600.000,- door de Universiteit is opgenomen.

4. De rechtbank stelt vast dat verweerder hiermee, zij het in andere bewoordingen, herhaalt wat hij al eerder in deze procedure naar voren heeft gebracht. De kern van dit betoog is dat de boomwaarde van de te vellen bomen die eigendom zijn van de Universiteit van € 70.686,- onder de compensatie valt zoals opgenomen in de samenwerkingsovereenkomst. De rechtbank overweegt dat de door de Universiteit te leveren bijdrage van € 2.400.000,-, zoals genoemd in artikel 7.3, aan de gemeente Oegstgeest voldaan moet worden en geen betrekking heeft op de onderhavige te kappen bomen. Artikel 14.1 van de samenwerkingsovereenkomst ziet op de bijdrage van € 1.600.000,- aan de inrichting van het landgoed en preciseert niet wat deze inrichting behelst. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de door de Universiteit geleverde bijdragen mede betrekking hebben op eventueel te kappen bomen. De verwijzing naar artikel 26 van de exploitatieovereenkomst Leiden Bio Science Park/Leeuwenhoek van juli 2009 tussen verweerder en de Universiteit leidt niet tot een andere conclusie. Immers, dat partijen hebben afgesproken dat de Universiteit geen andere kosten of bijdragen is verschuldigd aan verweerder dan hetgeen in de samenwerkingsovereenkomst is vastgelegd, laat onverlet dat nog altijd niet kan worden vastgesteld dat de door de Universiteit geleverde bijdragen mede betrekking hebben op de onderhavige te kappen bomen.

5. Wat is overwogen in de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank van 17 februari 2014 (SGR14/850 en 14/851), waar verweerder nog naar heeft verwezen, leidt de rechtbank niet tot het oordeel dat de realisatie van groen ingevolge de samenwerkingsovereenkomst als een volwaardige compensatie voor de onderhavige te kappen bomen geldt. In deze uitspraak gaat het om de herplantplicht, verbonden aan de kap van 220 bomen uit het projectgebied van de Ontsluiting Bio Science Park. Onder 10.2 van de uitspraak wordt vermeld dat volgens verweerder met de Universiteit Leiden is afgesproken dat er geen geld in het bomenfonds wordt gestort omdat de Universiteit Leiden zich verplicht heeft om een geldbedrag te beschikking te stellen voor het terugbrengen van groen. Deze afspraak werd blijkens de uitspraak niet ter discussie gesteld en niet blijkt dat deze afspraak met stukken is onderbouwd. Volgens 10.2 is daarnaast verklaard -door vergunninghouder gemeente Leiden- dat ten aanzien van de andere bomen die gekapt zullen worden wel de

---

verplichting aan de aannemers van het project opgelegd kan worden dat er voor iedere gekapte boom die niet herplant kan worden ingevolge artikel 8 van de Bomenverordening de boomwaarde van de houtopstand wordt gestort in het bomenfonds. Dit laatste biedt steun voor het standpunt dat verweerder niet in strijd met de samenwerkingsovereenkomst handelt door een stortingverplichting op te leggen. Al met al kan naar het oordeel van de rechtbank uit deze uitspraak niet worden geconcludeerd dat de financiële bijdrage van de Universiteit Leiden tevens een vergoeding voor de kap van de onderhavige bomen omvat.

6. Dit leidt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder nog steeds onvoldoende heeft gemotiveerd waarom kon worden volstaan met een lagere storting in het bomenfonds dan de totale boomwaarde. De rechtbank acht het in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek dus niet hersteld.

7. Het beroep is gegrond. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met het in artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht neergelegde motiveringsbeginsel. De rechtbank ziet geen aanleiding zelf in de zaak te voorzien, omdat een rechtmatige uitkomst bij de huidige stand van zaken nog te veel open ligt. Ook ziet de rechtbank geen aanleiding om een tweede bestuurlijke lus toe te passen. Zij zou daarmee in een herhaling van zetten vervallen. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak en de tussenuitspraak. Hiervoor zal een termijn worden gesteld van zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak. Wanneer verweerder er niet in slaagt alsnog de vereiste motivering te geven, ligt het voor de hand dat hij de herroepen stortingsplicht opnieuw oplegt.

8. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, zal zij bepalen dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoedt.

9. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.240,- (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting en 0,5 punt voor het indienen van een schriftelijke zienswijze na een bestuurlijke lus met een waarde per punt van € 496,- en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak en de tussenuitspraak;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 334,- aan eiseres te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 1.240,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.P.M. Meskers, rechter, in aanwezigheid van mr. C.J.M. Manders, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 6 december 2016.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

- 7 DEC 2016

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak en de tussenuitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.